

РЕШЕНИЕ

№ 10537

гр. София, 26.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 10.03.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Александра Вълкова, като разгледа дело номер **229** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 145 - 178 АПК, вр. чл. 85 от Закона за убежището и бежанците.

С жалба от 31.12.2024 г. Х. Т. – гражданин на А. е оспорил посредством адвокат Я. К. РЕШЕНИЕ № 13220/17.12.2024 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при МС, с което на чужденеца е отказано предоставяне на международна закрила.

В съдебно заседание жалбоподателят лично и с помощта на преупълномощен адвокат Х.: поддържа жалбата, насочена против решението, като цяло; не оспорва представените с административната преписка документи; представя за първи път фото-копия на документи, с превод на български език: „документ от националната армия на А.“, за който се твърди да касае брата на жалбоподателя, с което пък се обвързват причините за преследване на търсеция закрила; лична карта, от която е видно, кои са синовете; заверено от адвоката фото-копие на снимка, за която жалбоподателят твърди да е от проведена панихида за смъртта на брата, който е служил в армията.

Ответникът, посредством юрисконсулт оспорва жалбата, с аргументи за законосъобразност на решението. Представя справка от Дирекция „Международна дейност“, при ДАБ, относно А., с входящ номер от 30.12.2024 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД, след като обсъди писмените доказателства, съдържащи се в делото, приема за установено от фактическа страна следното.

Чужденецът е заявил, че около 6-7 години преди датата на интервюто, проведено на

09.10.2024 г. напуснал нелегално А., откъдето се установил за една година в И., а после в продължение на пет години живял и работил в Турция, като шивач. Преминал границата с РБ не по установения ред, в опит да премине и през С., а оттам към западна Европа, но бил задържан от българските гранични полицаи.

Заявеният искане за закрила чужденец Х. Т., понеже не е представил документи е приет за целите на административното производство като гражданин на А., от [населено място], вероизповедание – мюсюлманин - шиит, етническа принадлежност – хазара, неженен. Разказаната от чужденеца бежанска история, изложена в проведеното на 09.10.2024 г. интервю е за това, че: в А. бил задържан три пъти от непознати за него лица; бил управител на ресторант, като задълженията му са включвали да отваря и затваря ресторанта, да го снабдява със стока и да се занимава със счетоводството; инциденти със задържането му се случили преди 7-8 години, вечерно време, след като е затварял ресторанта и си е тръгвал от там с оборота; бил качван в автомобил със завързани очи, а лед като спирали автомобила на безлюдно място, му взимали парите, нанасяли са му физически побой и го пускали да си върви; подавал е оплакване в Полицията, но без последствия; баща му е имал проблеми с наследствени земи, иззети от племе, наречено „номади“; чичо му бил убит, а баща му се е преместил в [населено място]; всички хазари и всички, които изповядвали шиитския клон на исляма имали проблеми с властите, които не одобрявали религиозните им празници; никога не е бил съден или осъждан в държавата си по произход; никога не е членувал в политическа партия или организация.

Данните от интервюто и „бежанската история“ са обсъдени, и са анализирани подробно от председателя на ДАБ, който е приел, че по отношение търсещия закрила не са налице материалноправните основания по чл. 8 и чл. 9 ЗУБ. Обстановката в А. е разгледана и анализирана подробно, в контекста на предоставена от Дирекция „Международна дейност и европейски бежански фонд“ при ДАБ справка от 31.10.2024 г., с оглед на която е прието, че в страната няма обстановка на „безогледно насилие“. Търсещият закрила не е представил пред административния орган никакви доказателства в подкрепа на бежанската си история.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД приема, че подадената на 31.12.2024 г. жалба от пряко засегнатото лице, против връченото му на 23.12.2024 г. решение е процесуално допустима, но по същество е неоснователна.

За да отхвърли молбата за закрила, ответникът е възпроизвел изложената от чужденеца бежанска история, анализирал е същата и е обосновал изводи за липса на предпоставки за предоставяне, както на статут на бежанец, така и на хуманитарен статут (противно на твърдението от жалбата), поради това, че чужденецът: не твърди да е бил обект на репресии и на заплахи; спрямо него не е осъществявано преследване, предвид разпоредбите на ал.ал. 2-5 ЗУБ. От една страна е приел, че в хода на производството не са установени факти, които да обуславят необходимост от предоставяне на закрила, както и че общата обстановка в А. сама по себе си не дава основание да се приеме конкретно, по отношение на жалбоподателя страх от преследване, а от друга, че изтъкнатите от молителя причини са икономически, извън предмета на ЗУБ. За да дискредитира достоверността на бежанската история ответникът приел, че: причината за напускане на страната по произход „са от социално-битов и криминален характер и не се оценяват като релевантни за предоставяне статут на бежанец мотив“; религията на чужденеца не е достатъчно основание за предоставяне статут на бежанец, понеже не съобщава да е получавал

лични заплахи; видно от § 73 от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец на ВКБООН само принадлежност към определена религиозна общност обикновено не е достатъчно съществено основание. Ответникът изрично е отбелязал факта, че талибаните за взели властта в А. през м. август 2021 г., т.е. след като молителят е напуснал страната си, с оглед на което твърденията за опасения от преследване, от страна на талибаните се считат за неоснователни.

Съдът приема, че Решение № 13220/17.12.2024 г. е постановено от компетентен административен орган, след законосъобразно проведено административно производство по общия ред, в резултат на правилно прилагане на относимите материалноправни разпоредби на ЗУБ. Не са налице твърдените от оспорващия пороци на същото. Решението е постановено на основание чл. 75, ал. 1, т.т. 2, 4 ЗУБ, като са съобразени и изискванията, въведени с разпоредбите на ал. 2, ал. 3.

В представената от ответника актуална справка за А., от 30.12.2024 г. се споменава, че: талибаните, които управляват страната считат себе си за единствено легитимни, което се оспорва от „опозиционните сили, състоящи се от различни съпротивителни групи, които не си сътрудничат стабилно помежду си“; по отношение на хазарите, към които се определя жалбоподателят новата власт обещавала да осигури сигурността им, за да няма „секстански разделения“; на практика обаче хазарите са обект на дискриминация от „местните командири“; талибаните обикновено не атакуват хазарски и шиитски общности, като не са документирани конфронтации в провинции с назначени хазарски лидери, като напр. Б. и Д.“.

Според чл. 8, ал. 1 ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Макар нормите на ал. 2 и на ал. 3 от чл. 8 да дават възможност за по – широко тълкуване на понятието „преследване“, по смисъла на ал. 5, то (преследването) следва да бъде на основата на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение. Наличието на такива обстоятелства не се твърди в представената от чужденеца версия за причините да напусне страната си. Липсват каквито и да било доказателства, въз основа на които да бъде направено обосновано предположение за това, че в А. жалбоподателят Д. Д. е бил подложен на преследване или е бил обект на описаното в справката негативно отношение, в качеството му на пашун, какъвто сам твърди да е. В този смисъл, не са налице основания за предоставяне статут на бежанец. Представените пред Съда фото-копия на документи, на които е извършен превод на български език, както и фото-снимката не представляват годни доказателствени средства, посредством които да бъдат установени и доказани хипотетичните твърдения на молителя, че ще бъде преследван в А., понеже брат му е убит като върховен комисар в армията. Не се установява източникът на т. нар. „документи“ и на снимката, както и автентичността им.

Предоставянето на хуманитарен статут от друга страна е предпоставено (чл. 9, ал. 1 ЗУБ) от наличие на принуда върху чужденеца да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: смъртно наказание или екзекуция; изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание; тежки и лични заплахи срещу

живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Алинея втора на чл. 9 уточнява, че тежките посегателства могат да възникнат от действия или бездействия на държавен орган или организация, на която държавата не може или не желае ефективно да противодейства. Текстът на чл. 9, ал. 1 ЗУБ е идентичен с този на чл. 15 от Директива 2011/95/ЕС на ЕП и на Съвета, от 13.12.2011 г., „относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила“. Чл. 15 (букви „а“, „б“, „в“) определя, кои посегателства следва да се считат за тежки. Нормите на чл. 4, §§ 1 и 2 от Директивата пък определят начините за оценяване на фактите и обстоятелствата, изложени в молбите за международна закрила. Дадена е възможност на Държавата да прецени, че задължение на молителя е да обоснове своята молба, а компетентният орган следва да оцени, в сътрудничество с молителя, елементите, свързани с молбата му: информацията на молителя и всички документи, с които разполага за своята възраст, минало, включително и на свързаните с него роднини, за своята самоличност, за своето или своите гражданство/а, за страната или страните, както и за мястото или местата на предишно пребиваване, предходните му молби за убежище, за маршрут на пътуване, документи за самоличност и за пътуване, както и причините за молбата за международна закрила. Начинът на оценяване на фактите и на предоставените доказателства е регламентиран в § 3 на чл. 4. Съдът приема, че ответникът е положил усилия да оцени фактите и обстоятелствата. Той обосновано е приел, че твърденията на молителя не са подкрепени с доказателства. В този случай, според § 5, когато определени аспекти от молбата за закрила не са подкрепени от документи и други доказателства, може да не бъде изисквано потвърждаване (може да бъде прието, че бежанската история е достоверна), но само ако са изпълнени едновременно следните пет условия: а) молителят реално е положил усилия да обоснове своята молба; б) всички относими елементи, с които молителят разполага, са били представени и е било дадено задоволително обяснение за липсата на останалите доказателствени елементи; в) декларациите на молителя са преценени за свързани и достоверни и те не противоречат на известните и относими към неговия случай общи и конкретни информации; г) молителят е представил молбата си за международна закрила във възможно най-ранния момент, освен ако молителят може да посочи определени причини за това, че не го е направил; д) общата достоверност на твърденията на молителя е могла да бъде установена. След като ответникът обаче е приел, че тези твърдения не са достоверни, и при условие, че общата достоверност на твърденията не може да бъде установена, основанията по б.б. „в“ и „д“ не са налице. По тази причина, фактите и обстоятелствата не може да бъдат тълкувани в полза на търсещия закрила. Мотивирани и съответстващи на материалноправните норми на ЗУБ са изводите, че причините, изтъкнати от търсещия закрила са неоснователни, с оглед предоставяне на статут на бежанец и на хуманитарен такъв. Така, относно Х. Т. не може да бъде прието, че: съществува реална опасност от тежки посегателства, като: 1. смъртно наказание или екзекуция; 2. изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание; 3. тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт, по смисъла на чл. 9, ал. 1 ЗУБ и по смисъла на чл. 15 от

Директива 2011/95/ЕС. Ответникът е изложил мотиви в горния смисъл и така е изпълнил задължението си да обсъди всички релевантни за конкретния случай обективни данни, както и твърденията на търсещия закрила. В настоящия случай не е установено, по отношение на молителя да е съществувала реална опасност, която да е била повод за напускането на А.. Преценката за необходимостта от предоставянето на субсидиарна защита се обуславя и от това, доколко молителят е успял да докаже, че е специфично засегнат, поради присъщи на личното му положение елементи. Ответникът правилно е приел, предвид изложената по време на интервюто бежанска история, че чужденецът не се позовава на причини от хуманитарен характер.

Водим от горното и на основание чл. 172 АПК, чл. 85, ал. 4 ЗУБ Административен Съд С. – град, 14^{-ти} състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата от Х. Т. – гражданин на А., против РЕШЕНИЕ № 13220/17.12.2024 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при МС, с което на чужденеца е отказано предоставяне на международна закрила.

Съдебното решение подлежи на касационно обжалване пред ВАС, в 14-дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: